

Arrest

nr. 201 061 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HEIRMAN
Kappellestraat 33
9220 HAMME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HEIRMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2016 legt verzoeker een aankomstverklaring af bij de gemeente Hamme. Hij wordt toegelaten tot kort verblijf tot en met 28 juli 2016.

1.2. Op 29 mei 2017 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, onder een bijlage 13. Het betreft de thans besteden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

[...]

geboorteplaats: Texas

nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visum verklaring dat of die m zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in

artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord.

of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd,

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat hij/zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 30/04/2016 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

1.3. Verzoeker legt op 7 juni 2017 een verklaring van wettelijke samenwoning af met S.L., van Belgische nationaliteit.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert vier onderscheiden middelen aan, die hij uiteenzet als volgt:

"III. MIDDELEN

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring voor:

1. ARTIKEL 8 EVRM

De partner van verzoeker heeft een Belgische nationaliteit. Verzoeker en zijn partner hebben een intense relatie en verzoeker heeft ook een sterke band met de kinderen van zijn partner, (stuk 4)

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarborgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst vormt verzoeker op geen enkele manier enig gevaar voor de in dit artikel aangehaalde belangen, zodat een drastische inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, niet gerechtvaardigd is.

De verzoeker verwijt de Staatssecretaris geen rekening te hebben gehouden met zijn gezinsleven die verzoeker met zijn vriendin en ook haar minderjarige kinderen onderhoudt en waarvan de Staatssecretaris voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was.

Uitwijzingsbeslissingen moeten voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 EVRM (wettigheid, noodzakelijkheid in een democratische samenleving en proportionaliteit ten opzichte van het beoogde legitieme doel).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert OP de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. In casu bestaat de schending erin dat de Staatssecretaris niet is nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip 'gezinsleven', dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153)

In de bestreden beslissing wordt vooreerst volkomen terecht aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven, aangezien wordt vermeld dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit recht. Hieruit blijkt dat de bevoegde overheid erkent dat er in casu sprake is van gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien blijkt dat zelfs een nauwkeurig onderzoek op grond van alle omstandigheden waarvan de overheid kennis had of moest hebben, in casu niet werd uitgevoerd. De "fair balance" werd niet gemaakt. Door de bevoegde overheid wordt enkel gesteld dat er geen disproportionaliteit zou bestaan door terug te keren naar het land van herkomst om op een later tijdstip legaal naar België te komen.

Dergelijke algemene en abstracte formulering ondermijnt elke belangenafweging die de bevoegde overheid gehouden is te maken in toepassing van artikel 8 EVRM. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de overheid het juiste evenwicht heeft willen nastreven, terwijl zij hiertoe verplicht is. Elke afweging of nauwkeurig onderzoek ontbreekt. Enkel een abstracte stijlformule wordt gebruikt.

Verzoeker is financieel niet in de mogelijkheid om wederom nieuwe vliegtuigtickets te betalen. De vlucht vanuit de Verenigde Staten naar België is zeer duur en verzoeker bevindt zich in een financieel precarie situatie (stuk 7). Het zou aldus niet "maar" om een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner en de kinderen uitmaken en aldus niet slechts een tijdelijke schending van artikel 8 EVRM betreffen.

2.BEGINSELEN VAN BEHOORUJK BESTUUR Zorgvuldigheidsbeginsel

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. (R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006). Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

"Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt."(A. Mast ea.; Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1991, 53)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid rekening heeft gehouden met de verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 07.06.2017, terwijl hij hiervan duidelijk wel reeds kennis van had! Verzoeker en zijn vriendin waren namelijk reeds een aantal maanden bezig met de voorbereidingen en het verzamelen van de nodige documenten voor de verklaring van wettelijke samenwoning.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen.

Evenredigheidsbeginsel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een sanctie die niet evenredig is aan de administratieve en financiële inspanningen die verzoeker dient te doen.

Verzoeker is financieel niet in de mogelijkheid om wederom nieuwe vliegtuigtickets te betalen. De vlucht vanuit de Verenigde Staten naar België is zeer duur en verzoeker bevindt zich in een financieel precarie situatie (stuk 7). Het zou aldus niet "maar" om een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner en de kinderen uitmaken.

Verzoeker losrukken van zijn levenspartner en haar kinderen, is dan ook disproportioneel.

3.VERKLARING WETTELIJKE SAMENWOONST

Verzoeker legde samen met zijn partner reeds een verklaring af tot wettelijke samenwoning bij de gemeente Hamme (stuk 3) Verzoeker voldoet reeds aan alle voorwaarden hiervoor.

Men kan een verklaring van wettelijk samenwonen tekenen indien men voldoet aan volgende voorwaarden:

- juridisch bekwaam om een contract te sluiten
- niet getrouwd
- niet wettelijk samenwonend met een andere persoon

Er geldt geen voorwaarde van wettig verblijf. Dit betekent dat ook mensen zonder wettig verblijf een wettelijke samenwoning kunnen afsluiten in de gemeente waar ze samen met hun partner verblijven.

Aangezien verzoeker en zijn partner op heden reeds aan alle voorwaarden voldoen, kan verwacht worden dat weldra melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister zal worden gemaakt.

Er is op heden een onderzoek lopende naar een eventuele schijnwettelijk samenwonen, doch zijn er absoluut geen redenen voorhanden waarom de wettelijke samenwoning geen doorgang zou kunnen vinden, integendeel. (stuk 8, zie ook de communicatie tussen verzoeker en zijn vriendin, document omvat meer dan 600 pagina's).

Tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering

Indien men een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en men een verklaring van wettelijke samenwoning wil afleggen, dan voorziet de omzendbrief van 17 september 2013 in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering. (stuk 6)

De bescherming tegen gedwongen verwijdering geldt vanaf de datum van het ontvangstbewijs dat men ontvangt van de ambtenaar van de burgerlijke stand, eens de nodige documenten werden overmaakt om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen.

Het bevel wordt niet gedwongen uitgevoerd tot:

de dag na de dag van de melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister, of de dag van de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning in het rijksregister

4. ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN EN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis Het weze aldus duidelijk dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing d.d. 29/05/2017 ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard.

Aanvraag gezinshereniging

Nadat verzoeker en zijn partner wettelijk zullen samenwonen en aldus melding werd gemaakt van de wettelijke samenwoning in het rijksregister, zal verzoeker een verblijfsrecht aanvragen op basis van gezinshereniging, waarvoor hij eveneens reeds aan de voorwaarden voldoet. In dat geval is het niet gewenst om verzoeker eerst het land uit te zetten, terwijl hij achteraf toch terug mag keren.

Voor een aanvraag gezinshereniging zal verzoeker moeten aantonen:

- het bewijs van de duurzame relatie. Verzoeker kan dit aantonen :
o gedurende minstens 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag zal hij onafgebroken in België hebben samengewoond met zijn partner

- o Verzoeker en zijn partner kennen elkaar minstens 2 jaar te kennen, in casu al 6 jaar hadden voor zijn aankomst in België regelmatig, telefonisch en via elektronische berichten met elkaar contact gehouden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag zullen zij elkaar meer dan 3 x ontmoet hebben en zullen deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen

- het bewijs dat hij en zijn partner ouder zijn dan 21 jaar. Dit wordt bewezen aan de hand van de geboorteakte.

- het bewijs dat zijn partner in België voldoende huisvesting heeft om hem op te vangen.

Verzoeker woont al meer dan een jaar bij zijn partner in.

- het bewijs dat zijn partner in België toereikende en stabiele bestaansmiddelen heeft.

zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 dd. 25.04.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische gronden waar de overheid zich op baseert. Als feitelijke gronden vermeldt verzoeker:

- recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 30/04/2016 en dat het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken

- zijn intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf geeft

- met zijn partner en haar minderjarige kinderen samenwoont, het niet automatisch recht op verblijf geeft

- er geen schending voorhanden zou zijn van artikel 8 EVRM

Uit de stukken blijkt dat verzoeker en zijn partner reeds enkele maanden stappen ondernomen hadden om een wettelijke samenwoning tot stand te brengen. De verklaring tot wettelijke samenwoning werd opgemaakt op 07.06.2017, doch was de verwerende partij van deze intentie reeds lang op de hoogte. Deze verklaring is tevens een eerste stap in een poging om zijn verblijf te regulariseren op grond van

samenwoonst met een Belgische onderdaan. Hieruit blijkt dat hij het juiste initiatief neemt om wettig verblijf te bekomen.

Ook gaat de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie er onterecht van uit dat er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Er is wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM, zoals hierboven reeds uiteengezet werd. Bovendien werd dit door de Staatsecretaris enkel op algemene en abstracte wijze geformuleerd. Deze formulering ondermijnt elke belangenafweging die de bevoegde overheid gehouden is te maken in toepassing van artikel 8 EVRM. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de overheid het juiste evenwicht heeft willen nastreven, terwijl zij hiertoe verplicht is. Elke afweging of nauwkeurig onderzoek ontbreekt. Enkel een abstracte stijlformule wordt gebruikt.

In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist noch precies geformuleerd minstens onvolledig. Er is geen sprake van een afdoende motivering.”

2.2. Uit de lezing van de middelen blijkt dat verzoeker geenszins de feitelijke en juridische grondslagen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betwist. Verzoeker ontleent zijn grieven ten aanzien van de bestreden beslissing louter aan het feit dat deze hem verhindert samen te wonen met zijn Belgische partner en dat daarbij geen rekening werd gehouden met de verklaring van wettelijke samenwoning die zij aflegden (en waarnaar een onderzoek werd ingesteld).

Uit de inlichtingen die door de partijen werden overgemaakt naar aanleiding van de terechtzitting, conform artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning inmiddels door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd gemeld in het rijksregister. Verzoeker diende op 23 november 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie en werd op dezelfde datum in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 23 mei 2018.

De uitvoerbaarheid van het bestreden bevel is bijgevolg, naar luid van artikel 1/3, tweede lid, van de vreemdelingenwet, opgeschort. Ter terechtzitting gewezen op het feit dat de in de middelen ontwikkelde grieven uitsluitend betrekking hebben op de mogelijkheid om in België te kunnen samenleven met zijn partner en dat verzoeker aldus reeds genoegdoening heeft bekomen, verklaart de verzoekende partij nog steeds een belang te hebben “omwille van de rechtszekerheid.”

Na het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart beschikt de verwerende partij over een termijn van zes maanden om het recht op verblijf al dan niet te erkennen. Zo het recht op verblijf wordt erkend, beschikt de verzoeker vanaf dat ogenblik over een verblijfskaart en is het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor opgeheven. Indien het recht op verblijf wordt geweigerd, beschikt verzoeker tegen deze beslissing over een opschortende beroepsmogelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (cf. artikel 39/79, §1, 8°, van de vreemdelingenwet). Het is pas indien zijn aanvraag definitief wordt geweigerd dat het bestreden bevel opnieuw uitvoerbaar zal zijn.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij de in de middelen ontwikkelde grieven, nu deze er uitsluitend toe strekken verzoekers gezinsleven te vrijwaren. Verzoeker is er immers in geslaagd op nuttige wijze een aanvraag om gezinshereniging in te dienen en zal op nuttige wijze beschikken over een opschortende beroepsmogelijkheid indien deze aanvraag zou worden geweigerd. In geen enkele hypothese is verzoekers situatie daarbij rechtsonzeker.

Verzoeker heeft geen belang bij de aangevoerde middelen zodat deze onontvankelijk zijn.

Bij gebreke aan ontvankelijke middelen is het beroep eveneens onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT